

CARLES VIVES

Recorreguts

A la Margaret Colomer

EXPOSICIÓ DEL 25 DE SETEMBRE A L'1 DE NOVEMBRE DE 2020

Edita:

www.museucantir.org
Plaça de l'Església, 9 · 08310 Argentona (Barcelona) Spain
Tel. +34 93 797 27 32
correo@museucantir.org

Amb el patrocini de:

President del P. M. del Museu del Càntir: Àngel Puig i Boltà
Director del Museu del Càntir: Oriol Calvo
Comissariat de l'exposició: Joan Serra i Mia Llauder
Equip del Museu del Càntir: Oriol Calvo, Fina Carreras, Cristina Villa i Joan Eixarch
Textos: Lambert Botey, Carles Vives, Cristina Vives i Roser Nadal
Fotografies obres: Lluís Castellà, Cristina Villa i Ferran Vives
Disseny i producció: La Imprenta d'Argentona
Dipòsit Legal: B 16798-2020

CARLES, MARIE I LES DUES PUPUTS

Des la taula de l'estudi miro cap el jardí. Sento l'olor de la gespa segada de fa poc i observo un parell de puputs que mengen sense cap por prop de la casa.

En Carles m'ha demanat un text. Rebobino fins el principi. Al primer article que vaig escriure sobre en Carles, a *el9nou*, on parlava de les mans i del seu significat. És evident que sense mans poca cosa podríem fer, formen part del nostre sistema de viure, treballar i comunicar-nos. Jo podria arribar, amb moltes dificultats, a escriure un llibre o a fer una pel·lícula sense mans, però pintar un quadre o fer una peça de ceràmica seria totalment impossible. A les mans s'hi concentra una part essencial de la nostra manera de ser, ja ho deia en Raimon, de *l'home mire sempre les mans...*

Per les mans d'en Carles hi han passat tones de fang de diferents tipus, de les quals una gran part s'han convertit en una obra ceràmica de nivell internacional. La imatge de les tones de fang m'ha portat a la memòria a Marie Curie i seva la icònica imatge remenant, amb una barra de ferro, tones de pechblenda amb la finalitat d'aïllar aquell nou element que ha canviat les nostres vides: el radi. Ella, finalment, després de trigar 10 tones de matèria al llarg de quatre anys va aconseguir un decigram de clorur de radi. Si passem de la ciència a l'art, aquest podria ser un exemple del mètode de treball d'en Vives. No es conforma amb una primera prova, segueix i segueix investigant fins arribar a una obra que mínimament el satisfaci.

Penso que a tota la seva obra hi destaca la honestitat provocada pel seu tarannà personal i també pel seu rigor artístic. No hi ha res gratuit a cap peça seva i li agrada acostar-se el màxim possible a la perfecció.

Vaig tenir la sort de fer un parell de documentals sobre ell: *Ombres i Entre la riera i la via del tren*, aquest darrer codirigit amb l'Ana Rodríguez. Això m'ha permès viure de molt a prop el seu procés creatiu, i he pogut comprovar el nivell de sensibilitat i exigència que traspua de tota la seva obra.

Les seves peces formen part dels paisatges de les nostres vides, afortunadament de la meva també. Edificis i natures. Vida i mort, tan se val. Ombres i taques de llum. Blancs i negres. També punts de color. Suavitat i rugositat al tacte de les nostres mans.

He vist, i gravat, el fang de molt a prop, i quan editava les imatges podia captar encara amb més precisió el sentit de cada forma i color. Soc molt maldestre amb les mans i mai he gosat fer cap peça de ceràmica, però he pogut sentir la frescor del fang previ al inici de la seva obra i, com no, l'escalfor -insuportable a l'estiu- del foc del forn amb el que la finalitza, així com l'expectativa del moment de treure la peça. Haurà quedat bé? O bé anirà a parar a la pila de les que a ell mateix no li acaben d'agradar.

El seu gest típic de netejar-se les mans plenes de fang abans de fer una encaixada, avui pren un altre sentit, ja que ens hem de limitar a tocar-nos amb el colze, o a fer un gest, o, senzillament, un somriure a través de la mascareta. Nous temps, nova vida. Difícil d'adaptar-se, però algun dia arribarà de nou l'hora de les abraçades i dels petons i, llavors, ben segur que amb en Carles no esperarem a que se les renti per fer-nos-en una de ben gran.

Miro a fora. Hi ha pau. M'imagino en un racó del jardí a la Marie Curie. Ha collit unes quantes flors per fer un ram que deixarà al laboratori. Se la veu fatigada, i s'asseu a un banc per descansar. Somriu quan veu al Carles que tragina unes noves peces. Fang, porcellana, òxids, pechblenda, radi... tan se val. S'atura davant d'ella i conversen. De lluny no puc escoltar el que diuen, però potser parlen d'aquelles dues puputs que no deixen d'anar al jardí i que, confiadament, cada dia s'acosten més a ells.

Lambert Botey

CARLES, MARIE Y LAS DOS ABUBILLAS

Desde la mesa del estudio miro hacia el jardín. Siento el olor del césped segado hace poco y observo un par de abubillas que comen sin miedo cerca de la casa.

Carles me ha pedido un texto. Rebobino hasta el principio. En el primer artículo que escribí sobre Carles, en *el9nou*, donde hablaba de las manos y de su significado. Es evidente que sin manos poco podríamos hacer, forman parte de nuestro sistema de vivir, trabajar y comunicarnos. Yo podría llegar, con muchas dificultades, a escribir un libro o hacer una película sin manos, pero pintar un cuadro o hacer una pieza de cerámica sería totalmente imposible. En las manos se concentra una parte esencial de nuestra manera de ser, ya lo decía Raimon, de *l'home mire sempre les mans...* (del hombre mira siempre las manos...).

Por las manos de Carles han pasado toneladas de barro de diferentes tipos, de las que una gran parte se han convertido en una obra cerámica de nivel internacional. La imagen de las toneladas de barro me ha traído a la memoria a Marie Curie y su icónica imagen removiendo, con una barra de hierro, toneladas de pechblenda con el fin de aislar ese nuevo elemento que ha cambiado nuestras vidas: el radio. Ella, finalmente, después de acarrear 10 toneladas de materia a lo largo de cuatro años consiguió un decigramo de cloruro de radio. Si pasamos de la ciencia al arte, este podría ser un ejemplo del método de trabajo de Vives. No se conforma con una primera prueba, sigue y sigue investigando hasta llegar a una obra que mínimamente le satisfaga.

Pienso que en toda su obra destaca la honestidad provocada por su talante personal y también por su rigor artístico. No hay nada gratuito en ninguna pieza suya y le gusta acercarse lo máximo posible a la perfección.

Tuve la suerte de hacer un par de documentales sobre él: *Ombres i Entre la riera i la via del tren*, este último codirigido con Ana Rodríguez. Esto me ha permitido vivir muy de cerca su proceso creativo, y he podido comprobar el nivel de sensibilidad y exigencia que rezuma en toda su obra.

Sus obras forman parte de los paisajes de nuestras vidas,

afortunadamente de la mía también. Edificios y naturalezas. Vida y muerte, no importa. Sombras y manchas de luz. Blancos y negros. También puntos de color. Suavidad y rugosidad al tacto de nuestras manos.

He visto, y grabado, el barro de muy cerca, y cuando editaba las imágenes podía captar aún con más precisión el sentido de cada forma y color. Soy muy torpe con las manos y nunca me he atrevido a hacer ninguna pieza de cerámica, pero he podido sentir la frescura del barro previo al inicio de su obra y, como no, el calor -insopportable en verano- del fuego del horno con el que la finalizará, así como la expectativa del momento de sacar la pieza. ¿Habrá quedado bien? O bien irá a parar al montón de las que a él mismo no le acaban de gustar.

Su gesto típico de limpiarse las manos llenas de barro antes de hacer una encajada de manos, hoy toma otro sentido, ya que hay que limitarse a tocarnos con el codo, o hacer un gesto, o sencillamente una sonrisa a través de la mascarilla. Nuevos tiempos, nueva vida. Difícil de adaptarse, pero algún día llegará de nuevo la hora de los abrazos y de los besos y, entonces, seguramente que con Carles no esperaremos a que se las lave para hacernos una encajada de manos bien grande.

Miro fuera. Hay paz. Me imagino en un rincón del jardín a Marie Curie. Ha recogido unas cuantas flores para hacer un ramo que dejará en el laboratorio. Se la ve fatigada, y se sienta en un banco para descansar. Sonríe cuando ve a Carles que acarrea unas nuevas piezas. Barro, porcelana, óxidos, pechblenda, radio... no importa. Se detiene ante ella y conversan. De lejos no puedo escuchar lo que dicen, pero quizás hablan de aquellas dos abubillas que no dejan de ir al jardín y que, confiadamente, cada día se acercan más a ellos.

Lambert Botey

CARLES, MARIE AND THE TWO HOOPES

I contemplate the garden from the table in the studio. I can smell the freshly cut grass and observe a couple of hoopoes that are fearlessly eating near the house.

Carles has asked me for a text. Let's rewind to the beginning, To the first article I wrote about Carles, in *el9nou*, talking about hands and their meaning. It is clear that there are few things we could do without hands, they are part of our way of living, working and communicating. I could, although with a lot of difficulties, write a book or make a film without hands, but to create a painting or make a piece of pottery would be absolutely impossible. An essential part of our personality is concentrated in our hands, as Raimon used to say, de *l'home mire sempre les mans...* (I always look at a man's hands)

Tons of different types of clay have passed through Carles' hands, of which a large amount has been turned into world-class pottery. The image of the tons of clay reminded me of Marie Curie and the iconic image of her stirring tons of pitchblende with an iron rod, to isolate the new element that changed our lives: Radium. Finally, after handling 10 tons of material for four years, she obtained one decigram of radium chloride. If we move from science to art, this could be an example of how Vives works. Not being content with the first result, he continues researching until he achieves a creation that minimally satisfies him.

I think that in all his work, we can highlight the honesty resulting from his disposition, as well as artistic rigour. There is nothing gratuitous in any of his creations, and he strives to get as close as possible to perfection.

I was fortunate enough to make a couple of documentaries about him: *Ombres* (Shadows) and *Entre la riera i la via del tren* (Between the Gully and the Train Tracks), the latter co-directed with Ana Rodríguez. This has enabled me to witness his creative process first hand, and I have been able to observe the level of sensitivity and precision that permeates all his work.

His creations are a part of the landscape of our lives, fortu-

nately, mine as well. Buildings and nature, Life and death, all are valid topics. Shadows and patches of light. Black and white, as well as points in colour. Smoothness and roughness to the touch of our hands.

I have seen and recorded clay close up, and when editing the images, I was able to capture with even more precision the meaning of each shape and colour. I am very clumsy with my hands, and I have never dared to make a piece of pottery. Still, I have been able to feel the coolness of the clay before he started his work and, of course, the heat -unbearable in the summer- of the oven which is used to finish off the work, as well as the expectation when the piece is taken out. Will it be acceptable? Or will it end up in the pile of works he is unsatisfied with.

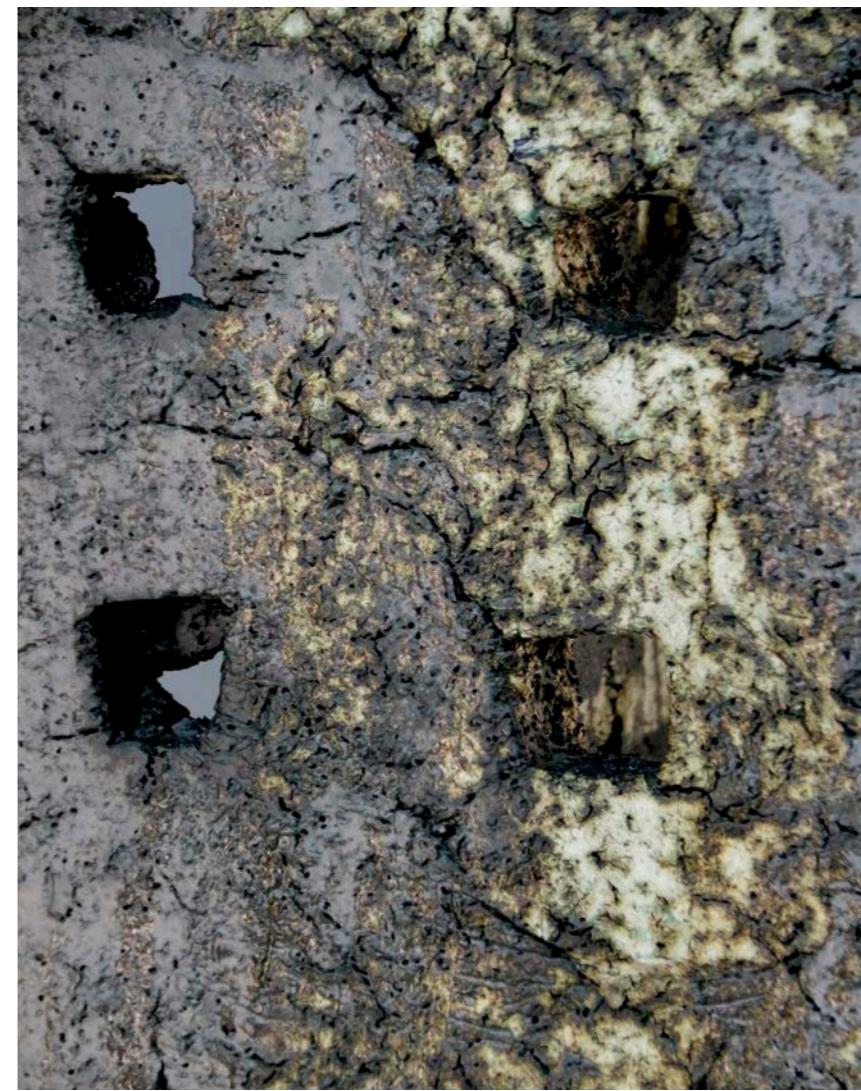
The typical gesture of him cleaning his clay-covered hands before shaking hands, take on another meaning today, as we are limited to bumping our elbows, or making a gesture or just smiling under the face mask. New times, a new life. It is difficult to adapt, but one day it will again be possible to embrace and kiss, and then, it is sure that Carles will not wait to clean his hands before giving us a big one.

I look outside. It is peaceful, and I imagine a corner in Marie Curie's garden. She has picked some flowers to make a bunch for the laboratory. She looks tired and sits down on a bench to rest. I smile when seeing Carles making new pieces. Clay, porcelain, oxides, pitchblende, radium... all are valid materials. He stops in front of her, and they talk. From this distance, I am unable to hear what they say, but they may be talking about those two hoopoes that continually visit the garden and confidently get closer to them every day.

Lambert Botey

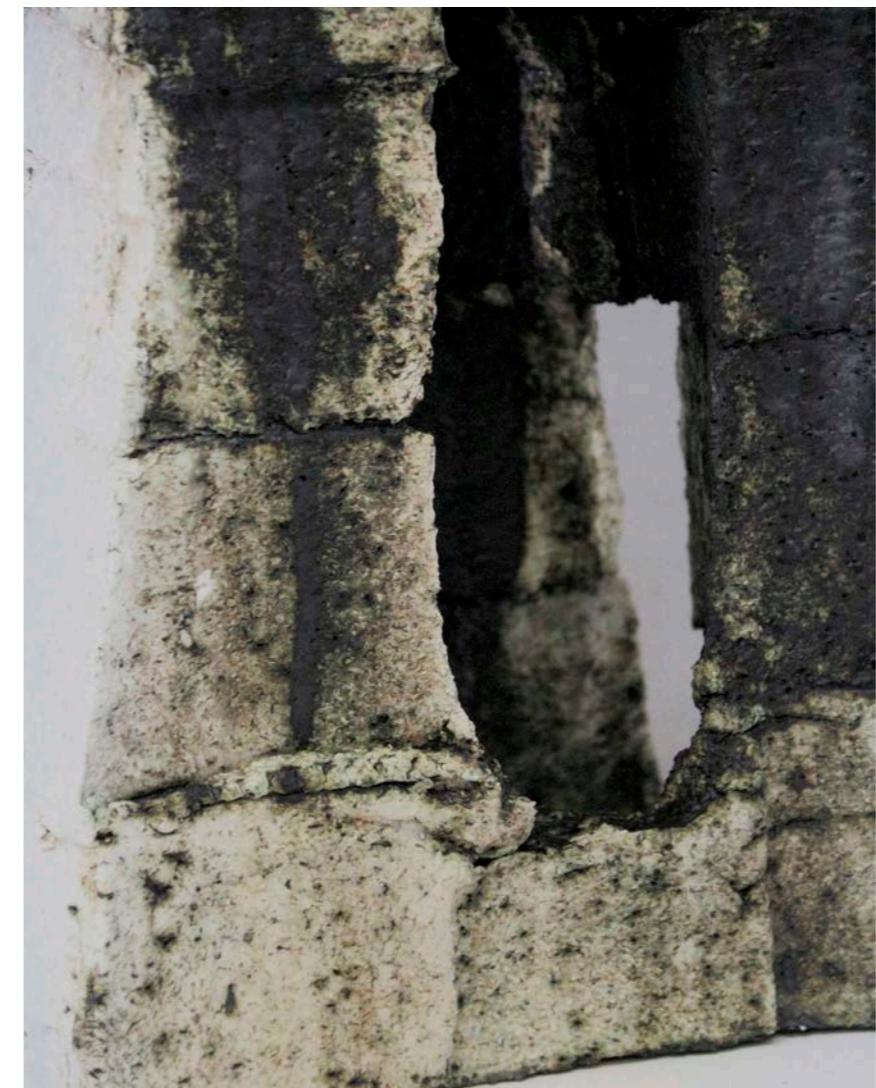
s/t, 2007, 83 cm. d'alçada, porcellana.
No title, 2007, 83 cm high. Porcelain.

s/t, 2007, 73 cm. d'alçada, porcellana.
No title, 2007, 73 cm high, porcelain.

s/t, 2012, 65 cm. d'alçada, terra experimental.
No title, 2012, 65 cm high, experimental earth

s/t, 2007, 53 cm. d'alçada, porcellana.
No title, 2007, 53 cm high, porcelain.

Porta de la Pedrera, 2007, 45 cm. d'alçada, porcellana, Col. particular.
La Pedrera doorway, 2007, 45 cm high. Porcelain. Private collection.

Memòria d'una paret, 2007, 52 cm. d'alçada, porcellana.
Memory of a Wall, 2007, 52 cm high, porcelain.

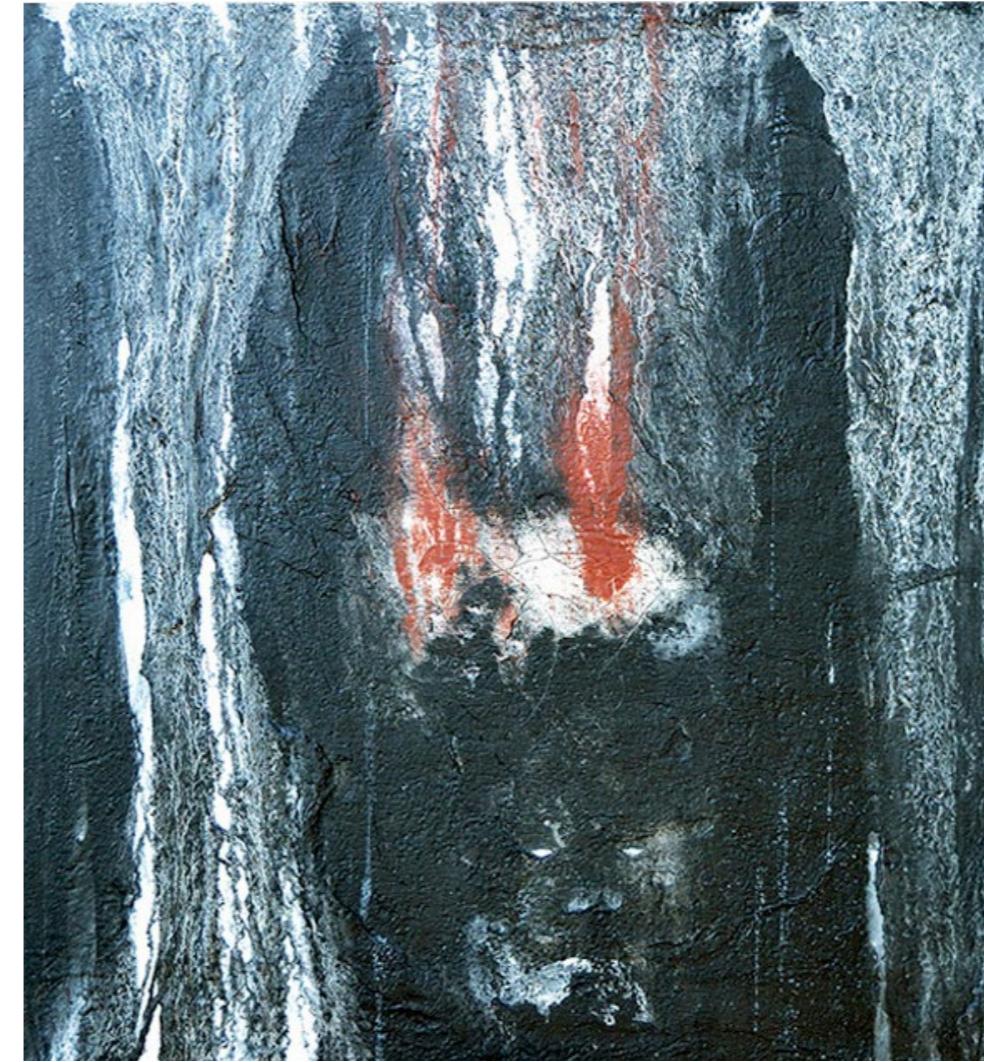
Sèrie Temps Dual 2 "Cru", 2020, 1.30x62.5 cm., porcellana crua sobre tela.

Temps Dual 2 "Cru" series, 2020, 1.30x62.5 cm., unfired porcelain on fabric.

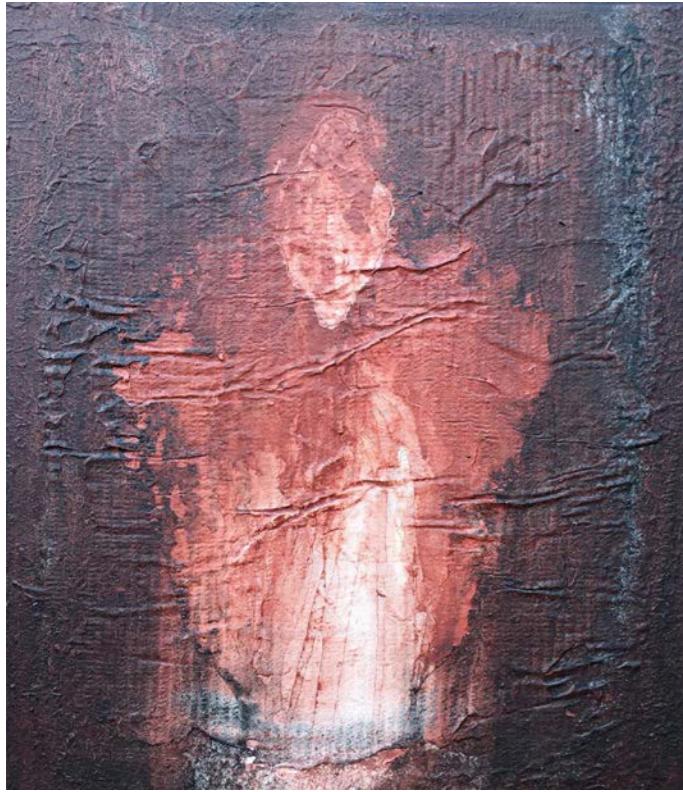
Sèrie Temps Dual 2 "Cru", 2020, 1.30x60 cm., porcellana crua sobre tela.

Temps Dual 2 "Cru" series, 2020, 1.30x60 cm., unfired porcelain on fabric.

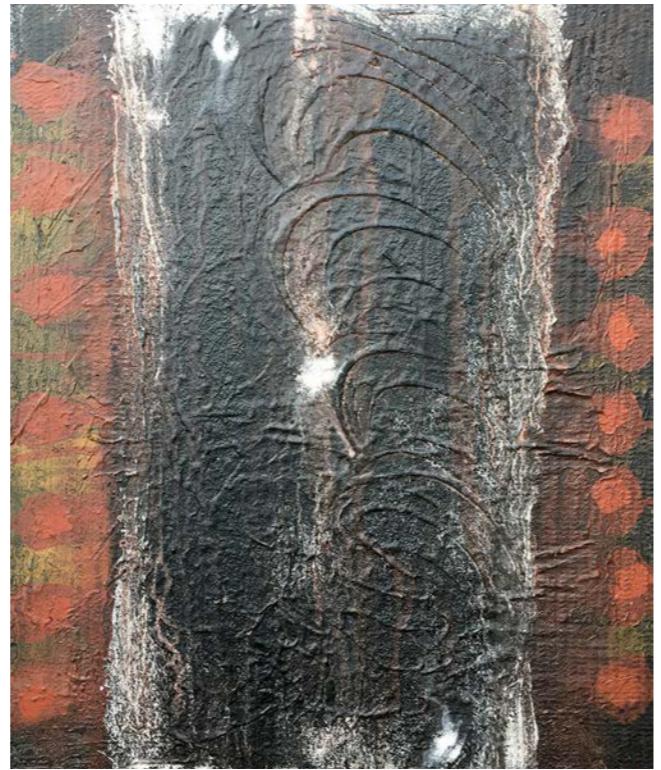

Sèrie Temps Dual 2 "Cru", 2020, 70x65 cm., porcellana crua sobre tela.

Temps Dual 2 "Cru" series, 2020, 70x65 cm., unfired porcelain on fabric.

Sèrie Temps Dual 2 "Cru", 2020, 59x50 cm., porcellana crua sobre tela.
Temps Dual 2 "Cru" series, 2020, 59x50 cm., unfired porcelain on fabric.

Sèrie Temps Dual 2 "Cru", 2020, 59x49 cm., porcellana crua sobre tela.
Temps Dual 2 "Cru" series, 2020, 59x49 cm., unfired porcelain on fabric.

Perfil biogràfic

Carles Vives Mateu
Barcelona, 1957

L'autor, al començament, es va dedicar per la pintura, seguint els passos dels seus pares i, en especial, de la seva mare. Però aviat es va adonar que li atreia més el volum i quan va descobrir la ceràmica, no va dubtar a dedicar-s'hi.

Als seus inicis va tenir la sort de conèixer alguns terrissers que el van ajudar a fer les seves primeres peces i li van ensenyar a utilitzar el forn de llenya. Aquesta influència va ser decisiva per reafirmar la seva projecció professional com a ceramista i va determinar un estil de treballar propi d'un terrisser, el qual produceix objectes de manera fluïda, intuïtiva i sense pretensions.

En l'àmbit acadèmic, va estudiar ceràmica a l'Escola Massana de Barcelona i, mentre es formava, posava en pràctica tot allò que aprenia al seu primer taller. Actualment és Mestre Artesà per la Generalitat de Catalunya i Membre de l'Acadèmia Internacional de Ceràmica, amb seu a Ginebra.

Durant la seva llarga trajectòria, ha compaginat sempre la producció de ceràmica utilitària, funcional i decorativa, amb la recerca plàstica de la ceràmica artística contemporà-

nia. Ell mateix descriu el seu treball més personal de la següent manera: "Soc fidel a la resposta dels materials. Preparo sempre les pastes amb què treballo i així estableixo un diàleg des de l'inici amb els materials. Em deixo portar per la inèrcia i fluixeo amb els elements, interferint el mínim possible i aprofitant les possibilitats que van sorgint durant el procés creatiu. Faig les peces seguint la intuïció, sense intenció de voler controlar o guiar la mà, però movent-me amb força i convicció".

Des dels anys 90 fins a l'actualitat ha participat en diverses exposicions col·lectives i individuals, tan a nivell nacional com internacional. A més, el seu treball ha estat reconegut i premiat en diferents concursos nacionals i internacionals. L'últim premi el va obtenir el 2017 en el "Concorso Internazionale di Gualdo Tadino" d'Itàlia. A més, ha participat en diverses estades on ha donat a conèixer als estudiants de ceràmica la seva manera d'entendre la tècnica. En concret, hi ha dues estades que per ell han estat les més significatives: una al centre multicultural Ann Felton de la Universitat Onondaga de Syracuse, Nova York, on hi va anar convidat pel ceramista Andy Schuster i on també hi va realitzar una exposició, de la qual l'Everson

Museum es va quedar amb una de les peces per a la seva col·lecció. I l'altra, al Fule International Ceramic Art Museum (FLICAM), a la Xina.

L'obra de Carles Vives es pot veure en diversos museus del món, en espais públics i en col·leccions privades. El Museu del Càntir d'Argentona compta amb una de les seves obres, en concret, una de la sèrie "Quarts".

Perfil biográfico

Carles Vives Mateu

Barcelona, 1957

El autor, al principio, se decantó por la pintura, siguiendo los pasos de sus padres y, en especial, de su madre. Pero pronto se dio cuenta de que le atraía más el volumen y cuando descubrió la cerámica, no dudó en dedicarse a ella.

En sus inicios tuvo la suerte de conocer algunos alfareros que le ayudaron a hacer sus primeras piezas y le enseñaron a utilizar el horno de leña. Esta influencia fue decisiva para reafirmar su proyección profesional como ceramista y determinó un estilo de trabajar propio de un alfarero, el cual produce objetos de manera fluida, intuitiva y sin pretensiones.

En el ámbito académico, estudió cerámica en la Escuela Massana de Barcelona y, mientras se formaba, ponía en práctica todo lo que aprendía en su primer taller. Actualmente, es Maestro Artesano por la Generalitat de Catalunya y Miembro de la Academia Internacional de Cerámica, con sede en Ginebra.

Durante su larga trayectoria ha compaginado siempre la producción de cerámica utilitaria, funcional y decorativa, con la investigación plástica de la cerámica artística con-

temporánea. Él mismo describe su trabajo más personal de la siguiente manera: "Soy fiel a la respuesta de los materiales. Preparo siempre las pastas con las que trabajo y así establezco un diálogo desde el inicio con los materiales. Me dejo llevar por la inercia y flujo con los elementos, interfiriendo lo menos posible y aprovechando las posibilidades que van surgiendo durante el proceso creativo. Hago las piezas siguiendo la intuición, sin intención de querer controlar o guiar la mano, pero moviéndome con fuerza y convicción".

Desde los años 90 hasta la actualidad ha participado en varias exposiciones colectivas e individuales, tanto a nivel nacional como internacional. Además, su trabajo ha sido reconocido y premiado en diferentes concursos nacionales e internacionales. El último premio lo obtuvo en 2017 en el "Concorso Internazionale di Gualdo Tadino" de Italia. Además, ha participado en varias estancias donde ha dado a conocer a los estudiantes de cerámica su manera de entender la técnica. En concreto, hay dos estancias que para él han sido más significativas: una en el centro multicultural Ann Felton de la Universidad Onondaga de Syracuse, Nueva York, donde fue invitado por el ceramista Andy

Schuster y donde también realizó una exposición, en la cual el Everson Museum se quedó con una de las piezas para su colección. Y la otra, en el Fule Internacional Ceramic Art Museum (FLICAM) en China.

La obra de Carles Vives se puede ver en varios museos del mundo, en espacios públicos y en colecciones privadas. El Museu del Càntir de Argentona cuenta con una de sus obras, en concreto, una de la serie "Quarts".

Biography

Carles Vives Mateu

Barcelona, 1957

The author initially chose painting, following the footsteps of his parents, especially his mother. But he soon realised he was more attracted to volume, and on discovering pottery, he did not hesitate to dedicate himself to it.

When he started, he was lucky enough to meet some potters who helped him with his first pieces and taught him how to use a wood-fired kiln. This influence was decisive to reaffirm his professional development as a ceramist and determined a style of working characteristic of a potter, producing objects fluently, intuitively and unpretentiously.

Academically, he studied ceramics in the Escola Massana in Barcelona and, while learning, he put everything he learned into practice in his first workshop. The Autonomous Government of Catalonia has currently awarded him the title of Mestre Artesà (Master Artisan). He is also a Member of the International Academy of Ceramics, based in Geneva.

During his long career, he has always combined the production of functional and decorative utilitarian pottery with artistic research in contempo-

rary artistic ceramics and describes his most personal work as follows: "I am faithful to the response of the materials. I always prepare the raw material I use, thus establishing a dialogue with the materials from the very beginning. I let myself get carried away by the inertia and flow with the elements, interfering with them as little as possible, taking advantage of the possibilities that arise during the creative process. I make the pieces following my intuition, without trying to control or guide my hands, but moving with force and conviction".

From the 1990s to the present, he has participated in different national and international collective and individual exhibitions. His work has been acknowledged and awarded in various national and international contests. The latest prize he won was in 2017 in the "Concorso Internazionale di Gualdo Tadino" in Italy. He has also participated in different schools, teaching students of ceramics about how he understands the technique. More specifically, two events have been significant for him: One in the Ann Felton multicultural center in the Onondaga Community College, Syracuse, New York, invited by the ceramist Andy Schuster and where he also had an exhibi-

bition, from which Everson Museum acquired one of the pieces for their collection. The other was in the Fule Internacional Ceramic Art Museum (FLICAM), in China.

The work of Carles Vives can be seen in different museums in the world, in public spaces as well as in private collections. The Càntir d'Argentona Museum has one of his works, more specifically, one of the "Quarts" series.

